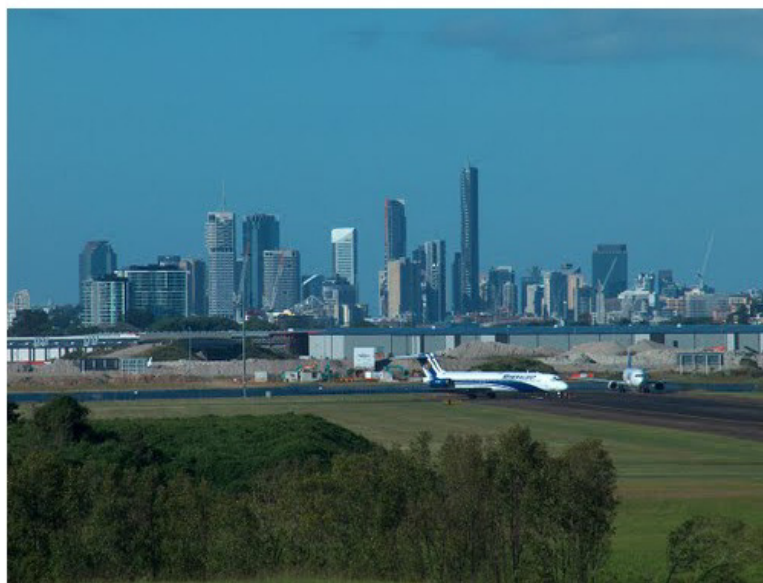

Кирибати

На 30.01.2012 г. понеделник вечерта, традиционно д-р Йожко дойде на гости. Като чухме прогнозата, че до края на февруари температурите няма да се повишат, че тази отвратителна зима няма намерение да свършва, решихме да бягаме там, където е лятото. Посоката беше ясна. Държавата Кирибати, която се намира на 14 000 километра от България! Още на другия ден ни стана ясно, че Австралия има нова визова система "eVisitor". Кандидатстването за краткосрочна виза става по интернет на електронната страница на Департамента по имиграция и гражданство на Австралия (www.immi.gov.au) без да се изпращат документи или паспорти до австралийско дипломатическо или консулско представителство и е безплатно. Не, че много ни се ходи в Австралия, но щом не искат пари, то попълваме бланките и ги изпращаме по интернет.

Виж със самолетните билети се оказа голям проблем. Не цената от 1700 евро отиване и връщане, нали вече сме си надвили на масрафа. Притесни ни това, че единственият начин да попаднем на остров Южна Тарава е през град Бризбейн, най-източното летище на Австралия. До там е лесно от Франкфурт до Бризбейн с кацане в Сингапур, прежалваш 20 часа и си там. Но продължението не е много ясно, защото има четири полета в седмицата, но не е съвсем сигурно.

Затова се налага да тръгнем на 11.02., че да сварим полета от Бризбейн до Тарава. Франкфуртското летище е разпределително за междуконтиненталните полети от и за Европа, и е ужасно трудно да се оправим с нашия (по точно на Йожко) английски, но все пак успяваме да се качим на нашия самолет. Как се оцелява двайсет часа в тази стоманена тръба е друга тема, за която ще пиша друг път. На аерогарата в Бризбейн и там трудно се оправяме, но намираме гишетото на Airnauru и се успокояваме – полет ще има.

Като го видяхме от летището що за град е този Бризбейн и се отказахме да слигаме и да си ползваме австралийската виза. Имахме няма и осем часа и да се загубим, и си изпуснем самолета – не. Все пак сме тръгнали за столицата на Кирибати, а не да гледаме Австралия!

И така с малък престой за зареждане на Хониара, който е главният град на Соломоновите острови, приближаваме остров Южна Тарава.

Ето как се виждат атолите в Тихия океан от прозореца на Боинга, а това е вече пистата на Тарава от прозореца на самолета:

Кацаме на летище Bonriki international. Самолетът спира на ръка разстояние от терминала. Летището в Тарава не признава префърцунени технически достижения като „ръкави” или автобуси за пътниците. Но и защо ли са им? Самолетният трафик е меко казано рехав, прибегваш си по пистата и готово.

Слизаме по стълбичката на самолета, а въздухът пламти, телата ни веднага се обливат в пот. Трудно се поема въздухът, имам чувството, че някой е заменил въздуха с желе. Досади пистата, палмите се поклащат като приятелски ръце, които ни поздравяват с „добре дошли“. Усещането, да смениш изстудената от климатици масивна снага на Боинга с обедната жега в Кирибати, е шокиращо.

Международните полети до столицата Южна Тарава се осъществяват четири пъти седмично от компанията Air Nauru. Това е националният превозвач на Република Науру – държава намираща се на малък остров между Марианските острови и островите Фиджи в Тихия океан.

Местната авиокомпания Air Kiribati изпълнява рейсове си, с два неголеми самолета, от столичния атол Тарава до всички острови на архипелага. Периодичността на полетите по различните маршрути се колебае от ежедневни до ежеседмични. Като се има предвид, че самолетите са малки, то самолетните билети често са дефицитни. Цените са от 30 австралийски долара за десетминутен полет до близки острови, до 150 долара за двучасов полет до по-отдалечен остров.

Местното население се предвижда главно с фериботи, които регулярно пътуват между островите на основния архипелаг. Те са значително по-евтини от самолетите. На корабите може да се запази каюта. До по-далечните острови съобщенията са нерегулярни, някои острови с месеци нямат връзка с външния свят.

В столицата Тарава съществува и автобусен транспорт. В Кирибати под името „автобус“ се е маскирала типичната маршрутка, щедро озвучена от индийска музика и карана от освидетелстван шофьор. Бронята на въпросното превозно средство говори за многократни несполучливи опити за изпреварване. Бусчетата се движат често и спират по желание на пътниците. Цената на едно пътуване е един австралийски долар.

Започнах разказа си за Кирибати с транспорта, защото територията на тази държава е с площ колкото на Европа. Разположена е в сърцето на Тихия океан едновременно в източното и в западното, и в южното и северното полукулово. Всичко тридесет и три коралови атола, някои не обитаеми. По несправедлив начин са разпределени богатата на цивилизацията. Те са се посипали, всъщност направо са се

излели, върху столичния атол Тарава, за сметка на така наречените Външни острови.

Излиза, че вечният конфликт столица – провинция е характерен и за по-примитивно устроените общества, а не само за високо технологичните като българското. За разлика от Външните острови, Тарава е облагодетелствана с такива технически достижения като асфалтов път (един на брой), електричество и водопровод.

На английски може да се разбереш само в столицата. По островите се говори и пише на кирибатски, много труден и не разбираем за нас език. http://www.trussel.com/kir/dic/dic_b.htm#TOP Ето от тук може да се изтегли кирибатско английски речник.

Ние се настанихме в хотел Мери – <http://www.marysmoteltarawa.com/> . Той се намира в средата на остров Южна Тарава. Еднакво е отдалечен от летището в Бонрики и от пристанището в Бетио. Стаите са прилични и най-важното имат климатик. В ресторанта ни се струваше скъпо, но си носехме консерви от България, няма да се охарчваме я. Иначе рибните манджи не струват много, а има и постни вкусоции, но свинско и пилешко не са за нашия джоб, защото са внос.

Целият остров е дълъг около 30 километра, даже това са няколко острови свързани с асфалтов път. Движението е от ляво и за нас е малко плашещо. Главният и единствен път минава и покрай най-високата точка в Южна Тарава – цели 3 метра надморска височина. Долу на снимката се вижда този кирибатски „връх”!

Обикновените обитатели на островите живеят в "къщи" без стени, повдигнати над земята на колове. Като излезе буря, вълните минават под колибите. Всички всекидневни дейности се извършват пред очите на останалите съселани. Само когато стопаните се заемат с любов, спускат розогки, като се вижда на снимката.

Но най-интересното е под водата. Платихме куп пари, за да гледаме рибите, но пък си заслужаваше. Даже водолазната фирма ни направи и снимки под водата и тук виждате Йожко в любимото си занимание – да гледа рибите.

Друга голяма забележителност, намираща се в средата на острова, е новият парламент.

Забележителност е, защото старият парламент е нямал стени, а само покрив:

На тази снимка Йожко се е наврял под тази палма и си е сложил слънчобран, че да не изгори от силното слънце, а в дъното се вижда парламентът без стени.

Ето тук съм се сврял в една бананова градинка. Те си ги гледат бананите и за красотата заедно с цветята. Бананите имат големи листа и хвърлят хубава сянка.

Посетихме и местната болница. В нея работят осем лекари, четирима китайци, а останалите са от други краища на света. Още няма кирибатец завършил медицина. Болницата е на два километра и половина от пистата на международното летище в източния край на острова. Между нея и аеропорта се намира голям рибарник. Разположена е в над петнадесет павилиона, като само главният е двуетажен и се вижда на снимката.

Друга забележителност, даже има и музей, е град Бетио, където се е водила най-голямата битка в Тихия океан, но за това е много дълго да се разказва. Вижте повече тук: <http://en.wikipedia.org/wiki/Betio>

Бетио е най-западната точка на остров Южна Тарава. Там се намира пристанището, електростанцията, двете бензиноколонки на единствената бензиностанция, супермаркетът, морското училище. Това е много престижно учебно заведение, защото който кирибатец успее да попадне там и да завърши, после си намира работа на чуждестранен кораб и получава голяма заплата. За останалите младежи няма работа и те освен да ловят риба и да играят футбол на единствения стадион, то нямат друго занимание.

Ето типичен пейзаж от столичния остров и асфалтовия път свързващ отделните градчета.

Тези, които се интересуват повече за тази екзотична островна държава, нека ни пишат. Има още много за разказване и снимки за показване. Ние не можахме да отидем на други острови, защото разстоянията са големи, а със самолет е скъпо.

Догодина решихме, че повече със самолет не може да се измъчваме и ще пътуваме с влак до езерото Байкал.

02.2012. Кирибати